

A nagynéném fodrász, ő ért hozzá, szóval mikor mondta, hogy rettenetesen száraz a hajvégem, komolyan kellett venni. Én csak azt éreztem, úgy serceg a hajam, ahogy a hüvelyk- és mutatóujjam között morzsolgatom, mint a borsó héja, szinte vártam is, hogy a zöld golyócskák kipattanjanak a fűrtjeimből. Kenegettem mindenféle hajápolóval, és nem sajnáltam rá a pénzt, mindenből a legjobbat vettem, de hiába. Még be is korpásodott. Egyre világosabb ruhákba bújtam, az apám megdicsért, hogy végre nem olyan, mintha mindennap temetésre készülék, én meg mosolyogtam rá, hisz nem tudhatta, hogy csak a korpa miatt mellőzöm a fekete blúzokat. Mikor a tükörben szemléltem magam, elképzeltem, hogy gonosz kis bányászok csákányozzák a koponyámat, ilyenkor megráztam a fejem, a bányászok pedig ezerszám zuhantak alá, mégsem fogyatkoztak. Viszketett a fejbőröm, viszketett, viszketett, majd beleőrültem, véresre vakartam volna otthon, a villamoson, a munkahelyemen. Gombás fertőzés lehet, tűnődött az orvos, kevés meggyőződéssel, esetleg pszoriázis. A rendelő falán ott volt az a serlegre tekeredett kígyó, amit annyira imádnak az orvosok. Néztam a kígyót, és próbáltam én is szimpatikusnak látni, elvégre segít az embereknek, talán engem is megszán. Akármilyen volt is a bajom, el nem múlt, csak súlyosbodott. Idővel kopaszodni kezdtem, édes istenem, harmincévesen. Eleinte csak egy-egy szál eresztette el a fejbőrömet, aztán már csomókban, fűrtökben hullott. Minden hajmosás után összeszorult torokkal ütöttem a kuka falának a lefolyó szűrőjét. Nem volt párom, aki biztatott volna, hogy így is szép vagyok, ha meg a szüleim mondták ugyanezt, még jobban elszontyolodtam. Kendőt kötöttem, mint egy vidéki öregasszony. Az egyik kolléganőm megkérdezte, rákos vagyok-e. Mások a hátam mögött arra tippeltek, zsidó lettem. Az utolsó tincseket már én borotváltam le, hogy ne emlékeztessenek egykori dús hajamra. Fiatal nő létemre úgy festettem, mint Darth Vader a Csillagok háborújában. Mikor éppen nem volt rajta sisak.

Tél van, és hó és hideg. Vastag kötött sapkát húzok a fejemre. Amíg ez rajtam van, a metrón még rám kacsint egy-két férfi. A főnököm szánalomból megemelte a fizetésemet, biztos azt gondolja, egy-két hónapon belül úgyis elpatkolok. Mindenki olyan megértő képet vág, kivéve az a szétvarrt kopasz, aki egyik este nekem jött vállal az utcán. Te is kopasz vagy, bazdmeg, kiáltottam utána, de ő csak a karját lendítette. El kellene költözni otthonról. Az anyám haját is irigylem.

Furcsa kis dudorokat veszek észre a koponyámon. Már csak ez hiányzott, gondolom, mik ezek, kelések? Rászánom magam, és szégyenkezve, égő pofával parókat veszek, olyan kleopátrásat. A kolléganőm szerint úgy nézek ki benne, mint egy pornós. A dudorok napról-napra növekednek, egyre hegyesebbekké válnak, és már nemcsak viszketnek, de fájnak is. Mintha mini vulkánok készülnének kitörni a csont alól. Orvoshoz nem megyek, úgysem tudna mit mondani.

Reggel van és tavaszodik, bimbók pattannak. Kikeltek a kelések. Először elhűlve figyelem, mint tekergőznek, arra gondolok, parazita-férgek költöztek a bőröm alá. De ahogy alaposabban megnézem, látom, nem férgek, hanem aprócska kígyók, bébikígyók. Ezüstös színben csillog a pikkelyük, vékonyka nyelvüket úgy nyújtogatják, mintha szomjasak lennének. A zuhany alá tartom a fejemet, ettől felélelnék, és vadabbul mozognak. A rémületem fokról fokra alábbhagy. Ahogy mocorognak, kellemes, bizsergető érzés kerít hatalmába. Ilyesmit érezhet egy anya, gondolom. Apám hangját hallom, meddig használsz még a fürdőszobát, kislányom, kérdezi. Gyorsan a fejem köré tekerek egy törölközőt, kilépek a folyosóra, és derűsen köszöntöm apámat. Rég látott mosolygni, nagyon megörül, esztelenül felém is nyúl, hogy megöleljen. Másnap bejelentem, hogy elköltözöm. Mindketten sírnak, de főleg az apám. Nem láthatják meg a kígyókat. Vallásosak, a végén még belemagyaráznának valami baromságot.

A pornós paróka eltakarja a növekvő kígyókat, de reggelente le kell őket szorítani néhány gumiszalaggal, nehogy erősödő izmaikkal megmozdítsák a parókat. Esténként, mikor leoldom kötelékeiket, kissé sértetten sziszegnek rám, de miután néhány percig simogatom őket, megnyugszanak, és egymás testéhez bújva elcsendesednek. Már nem vagyok kopasz. Ha távolról nézek a tükörbe, mikor a kígyók éppen pihennek, olyan, mintha sűrű, fekete hajkorona keretezné az arcomat.

Nő az önbizalmam, úgy érzem, különleges vagyok, de legalábbis más, mint a többi ember. Már nem hajtom le a fejemet a trolin, már belenézek a szembejövők szemébe. A férfiak ettől megmerevednek, igen, igen, nem tudnak máshová tekinteni. Évek óta először lefekszem egy idegen férfival, persze a parókat közben magamon tartom, ki tudja, mit művelnének féltékeny természetű kígyóim. Kicsi az albrélet, ahol most lakom, kicsi és sötét, de sohasem szerettem lakást ennyire.

Egyre többször mozdulok ki, már nemcsak a YouTube videókat nézegetem, és a Facebookon kukkolom a volt osztálytársaimat, akik a babáikkal pózolgatnak a képeken. Legszívesebben az állatkertbe megyek. A hullóházban csodálatos dolog történik, mikor belépek. Minden csúszó-mászó, sziszegő, pikkelyesen surrogó, hűvös testű krokodil, varánusz és gyík tombol örömeiben, én pedig úgy lépkedek közöttük, mint valami istenség. A hullóház gondozói rémülten suttoznak, ha meglátnak. Egyszer a szemem sarkából még azt is kiszúrtam, ahogy egy kamaszforma srác keresztet vet. A fejemem tekergő kígyók büszkén simulnak a fejbőrömhöz, lehet, már le sem kellene láncolnom őket, lehet, hogy már hallgatnak rám.

Éjszaka az egyik belém mar. Pokoli fájdalomra ébredek, érzem, ahogy túhegynyi fogait a bőrömbé mélyeszti, és nem ereszti. Kirohanok az üttöt-kopott fürdőszobába. Az egyik legnagyobb kígyó az, akít korábban el is neveztem Góliátnak. Alattomos pillantással néz rám, fogából pulzáva áramlik fejembe a mérég. Elönt a düh, ollót ragadok. Góliát továbbra sem ereszti bőrömet, mintha egészen az agyáig, a tudatomig akarná préselni gonoszságát. A többi kígyó rémülten figyel, élükön a legkedvesebbel, akít tömzsi, póréhagymaszzerű teste miatt Pórének kereszteltem. De van néhány sötétebb pillantású kígyó, akiknek mintha imponálna Góliát merészsége, kicsit közelebb tekerednek a lázadóhoz. Nem várhatok tovább, hiába a gyermekem ő is, ha nem lépek ellene, talán elpusztít. Fogom az ollót, Góliát testének szorítom vasát, veszek egy nagy levegőt, és elnyisszantom. Góliát elereszti a koponyámat, fájdalmasan felsziszeg, aztán átbucskázva néhány testvérén, holtan zuhan a fürdőszoba hideg járólapjára. A kígyók mozdulatlanra dermednek. Megbűvölve figyelik Góliát meggyalázott testét, ahogy a gyűrűkbe rendeződő izmok még néhány utolsó szorítanak. Mint egy véres totem. Először Póré tér magához a halált bámulók transzából, megmozgatja törzsét, aztán kissé megszeppenten, de szeretettel rám pillant. A többiek követik példáját, igyekeznek úgy mocorogni, úgy forgatni kicsinyke fejüket, mintha mi sem történt volna. Jól van, gondolom. Most már tudjátok, mi történik a lázadókkal. Többé nem marnak belém. Lekapcsolom a villanyt, és visszafekszem aludni. Úgy érzem, féktelen erő járja át a testemet.

Büszkébb vagyok, mint a legbüszkébb anyá. Sorra megismerem és elnevezem minden kígyómat. Első ránézésre talán egyformának tűnnek, de közel sem azok. Tömő, a hurkás testű, kissé lassú és talán ostoba is, de Góliát után most ő a legerősebb. Borisznak lapos a képe, akár egy orosz, és mikor vízbe tartom a fejemet, ő vedel a legmohóbban. Seherezádé kecses és hajlékony, és olyan csábítóan tud Póréra nézni, hogy szinte belepirulok. Nyárs úr, akár egy bot, mereven áll ki a koponyámból, őt alig-alig tudom már lekötözni, mikor reggelente munkába indulok. Az igazság az, hogy egyre nagyobb szenvedést okoz lekötözni őket, mióta nevük is van. Az anyá, aki a kapualjban hagyja gyerekét, név nélkül dobja el magától. Előbb-utóbb fel kell fednem a titkomat. Előbb-utóbb meg kell ismernie a világnak, hogy micsoda csodálatos dolog van a kleopátrás parókám alatt.

Sokáig gyűjtöm a bátorságomat, sokáig győzködöm magamat. Kinek mutassam meg először? A szüleimnek? A férfinak, akivel már többször is lefeküdtem azóta?

A munkatársaimnak? Mi lesz, ha elborzadnak, és félelmükben nekem esnek? Mi lesz, ha azt gondolják, magá vagyok az ördög? Lehet, hogy nem ismerik fel a csodát, és el akarják pusztítani. Lehet, hogy újra kopasz nőt akarnak belőlem csinálni. Végül egy ócska tévéűsor segít a döntésben. Idős, de sugárzó arcú asszonnyal készítenek interjút, elmeséli, hogy valami kicsinyke faluból származik, és hogy lánykorában katonák rontották meg, ő mégis bizakodó és életvidám maradt, és idővel otthagyta a falut, és a városba költözött, és orvos lett, aztán osztályvezető, majd kórházigazgató, míg végül tavaly a város díszpolgárává avatták. Az asszony belenéz a kamerába, és ősz fűrtjei a homlokába hullanak, és mintha szellő mozgatná, kicsit tekerednek is. Belenéz a kamerába, és azt mondja, mindenki ott van ez az erő, ami neki is segített a nehézségek leküzdésében. Mindenki ott van ez az erő, csak van, aki visszatartja. Akkor eldöntöm, hogy soha többé nem kötözöm le a kígyókat.

Felvirradt a nap, olyan hideg kis kővé töpörödött a gyomrom, mint mikor először vetkőztem meztelenre felnőttként valaki előtt. A parókát felveszem, de Póré és a többiek bizsergetően mocorognak a fejbőrömben. A munkahely felé tartva úgy érzem, kezd felébredni bennem az erő, amiről az idős hölgy beszélt. Ruganyos léptekkel sietek át a főkapun, a portás Janó meg is hökken, még utánam is szól valami olyasmit, hogy ejha, kisasszony, mit evett, tán Sport szeletet? A kollégák is észreveszik, hogy más vagyok, kérdő pillantások kíséretében érek el boxomba. Ott leülök, köszönök a közel ülőknek. Majd lehunyom a szememet. Ha sokáig várok, úgysem teszem meg. Most vagy soha. Most kell levenni a parókát, lassan, de magabiztosan, hogy lássák, többé nem szégyellem, különleges vagyok. Életet teremtettem a koponyámból, életet a testemből, és megzaboláztam azt. Kígyók királynője vagyok. A kezem a parókáért nyúl. Ma minden megváltozik. Ma megborzonganak, és üvöltözni kezdenek, ma irigykedve és döbbenet figyelnek majd, talán ki is rúg a főnök, és szörnyszülöttnek nevez, de nem érdekel. Tudják meg, ki vagyok! Először ő, aztán mindenki más is! A parókát egyetlen, határozott mozdulattal tépem le a fejemről. Meztelenül ülök a kollégák előtt, meztelenül adom át magam nekik. A boxokban csend van, néhányan halkán motoszkálnak, valaki iratpapucsot vesz le egy polcra. Talán a kígyók láttán kővé dermedtek, talán a rettegés síri csendje ült le az irodában. Kinyitom a szememet. A kollégák zavartalanul ténykednek, némelyik felém pillant, és biccent. A fejemhez nyúlok, érzem, ahogy ujjaim köré tekeredik egy-két kígyótest. Felállok az asztaltól, és közelebb lépek a munkatársaimhoz. Beszédbe elegyedik velük. Étermekről, focimeccsekről, vetélkedőkről, receptekről, szálláshelyekről csevegünk. Senki sem látja a kígyókat? Senki sem kezd hisztérikus sikoltozásba? Mi történik? Bekopogok a főnökhöz. Helyel és kávéval kínál. Közli velem, hogy már egészségesebb az arcszínem, bízik benne, hogy sikeres volt a kezelés. Felállok, zsong a fejem, és üresség tölti ki a belsőmet. Mint egy alvajáró, lassú és légies léptekkel hagyom ott az irodát. Taxiba ülök, a taxisofőr a mellemet nézi, majd megkérdi, hová lesz. A szüleimhez, motyogom. Apám nyit ajtót, mióta nem dolgozik, sokkal kismultabb az arca. Megöri nekem, átkarol, jaj, de jó, hogy itt vagy, kislányom, mondja, majd bekiált anyámnak a kissozába, hogy képzeld, egyetlenem, vendégünk érkezett. Helyel és ebéddel kínálnak. Egy pillanatra egyedül maradok anyámmal. Megkérdezem tőle, nem lát-e valami szokatlan rajtam. Azt mondja, kicsit mintha teltebb lenne az arcom, aminek nagyon örül. Majd suttogósabban megkérdezi, talán csak nem terhes vagy? Felállok, azt mondom, sietnem kell. Lopva összenéznek, apám kéri, hogy este hívjam fel őket. Az utcán sétálok. Felhívom a férfit, akivel már többször lefeküdtem. Este találkozom vele. Dolga végeztével megsimogatja az arcomat, és felveti, hogy talán elkezdenénk járni, aztán lekapcsolja a villanyt.

Az éjszaka közepén felébredek. Kimegyek a fürdőszobába. A kígyók álmosan tekerednek a fejem, zavarja őket a hirtelen fény. Hosszan bámulok a tükörbe. Nem értem, nem értem. Mit kell itt tenni, hogy észrevegyenek? Az olló ott van az éjjeli szekrényen, az egyik szára még véres egy kicsit. A kígyókra pillantok.

